

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise ve věci

žalobkyně: **H. J. P.**
bytem XXX
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
se sídlem Jaselská 202/19, Brno

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti této osoby zúčastněné na řízení:

ELTON hodinářská, a.s., IČO: 25931474
se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Tomášem Matouškem
se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 27. 7. 2023,
č. j. O-43643/D23032711/2023/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 27. 9. 2023 podanou společně s A. J. se žalobkyně u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobkyně a A. J. a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 15. 3. 2023 č. j. O-43643/D053912/2014/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Úřad podle § 32b odst. 1 písm. c) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) zamítl návrh žalobkyně a A. J. na prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 159535 v provedení

ELTON

(dále jen „napadená ochranná známka“), jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení, za neplatnou.

2. Usnesením ze dne 20. 12. 2023 č. j. 15 A 117/2023 – 33 soud řízení o žalobě A. J. zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu konstatoval, že dne 9. 2. 1970 byla do rejstříku ochranných známek zapsána napadená ochranná známka. Návrhem doručeným Úřadu dne 21. 8. 2014 se žalobkyně a A. J. (dále též označovaní jen jako „navrhovatelé“) domáhali prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z titulu zásahu do autorských práv. Prvostupňové rozhodnutí, jímž byl tento návrh zamítnut, vycházelo ze závěrů Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“), který rozsudkem ze dne 22. 3. 2022 č. j. 2 As 45/2021-66 (dále jen „rozsudek NSS“) zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021 č. j. 8 A 125/2017-220 a zároveň i předchozí rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 26. 5. 2017 č. j. O-43643/D16077142/2016/ÚPV a rozhodnutí Úřadu ze dne 12. 7. 2016 č. j. O-43643/D0539912/2014/ÚPV vydaná této věci. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že napadenou ochrannou známku nelze prohlásit za neplatnou z důvodů uplatněných v návrhu. Své rozhodnutí opřel o rozsudek NSS, podle něhož je vznesený důvod neplatnosti třeba zkoumat podle právní úpravy účinné v době podání přihlášky napadené ochranné známky, což v dané věci odpovídá zákonu č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech (dále jen „zákon č. 8/1952 Sb.“). Podle názoru NSS zákon č. 8/1952 Sb., nezahrnoval důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky spočívající v dotčení autorských práv, a proto navrhovatelům nelze v tomto bodě vyhovět. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí rovněž odkázal na právní názor NSS, že se v předmětné věci navrhovatelé domáhali prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výhradně z titulu tvrzených autorských práv, a Úřad proto není oprávněn zkoumat jakýkoliv jiný důvod prohlášení ochranné známky za neplatnou.
4. Předseda Úřadu poté v napadeném rozhodnutí shrnul obsah rozkladu a též obsah vyjádření vlastníka napadené ochranné známky (tj. osoby zúčastněné na řízení) k rozkladu a citoval relevantní právní úpravu. V rámci vypořádání rozkladových námitek nejprve uvedl, že v projednávané věci je ve smyslu § 78 odst. 5 a § 110 odst. 4 s.ř.s. zcela zásadním faktem vázanost správního orgánu právním názorem prezentovaným v rozsudku NSS. Tato skutečnost limituje prostor odvolacího orgánu k vlastním úvahám či závěrům v kontextu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozkladových výtek navrhovatelů. Ti v první rozkladové námitce vytkli Úřadu, že neměl setrvat pouze u důvodu neplatnosti napadené ochranné známky spočívajícího v porušení autorských práv, ale měl se vypořádat také s tvrzenou absencí dobré víry při podání přihlášky napadené ochranné známky. K tomu Úřad již v úvodu prvostupňového rozhodnutí při shrnutí rozsudku NSS uvedl, že podle NSS z návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky jasně vyplývá, že rozpor se zápisnou způsobilostí navrhovatelé shledávali v užívání (resp. zapsání) označení ELTON bez souhlasu tvrzeného autora Mgr. R.; to ostatně potvrzuje i obsah veškerých jejich podání a předložených důkazních prostředků založených ve správním spise. Úřad zdůraznil, že plně akceptoval zjištění a závěry uvedené v rozsudku NSS, a to v prvé řadě v tom, že z obsahu předmětného návrhu navrhovatelů nelze dovodit námitky z jiných důvodů zápisné nezpůsobilosti než je dotčení autorských práv k předmětnému označení. V souladu s tímto názorem Úřad uzavřel, že není oprávněn posuzovat jiné důvody zápisné nezpůsobilosti, pro které by bylo možné prohlásit napadenou ochrannou známku za neplatnou, protože navrhovatelé se domáhali jejího prohlášení za neplatnou výhradně z titulu dotčení autorských práv. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí označil tento postup Úřadu za správný, jelikož vychází ze závazného právního názoru vysloveného v bodě 41 rozsudku NSS, že „... se stěžovatelka domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv ...“

5. Předseda Úřadu nepřisvědčil ani druhé z rozkladových námitek, která se týkala neprovedení navržených důkazů. Poukázal na to, že Úřad na straně 18 prvostupňového rozhodnutí v souladu s rozsudkem NSS uvedl, že v případě napadené ochranné známky nemohla být s ohledem na tehdy účinný zákon č. 8/1952 Sb., dána zápisná nezpůsobilost z důvodu dotčení autorských práv. Na straně 19 pak Úřad označil za bezpředmětné posouzení otázek autorství napadené ochranné známky, aktivní legitimace k podání návrhu na prohlášení neplatnosti, udělení souhlasu autora, (ne)provedení důkazů zpochybňujících autorství a dotčení autorských práv uvedených mj. v rozhodnutích zrušených rozsudkem NSS. I v této otázce byl Úřad vázán názorem NSS, že nelze nalézt hmotněprávní podklad pro možný úspěch podaného návrhu. Předseda Úřadu se tak ztotožnil se závěrem Úřadu, že s ohledem na citované názory NSS by vedení dalšího dokazování bylo bezpředmětné a nevhodné.
6. V žalobě žalobkyně nejprve shrnula průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Poté uvedla, že nijak nepopírá a nerozporuje závaznost rozsudku NSS, v němž NSS mimo jiné konstatoval, že návrhu žalobců na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou kvůli porušování autorských práv nemůže být již jen z čistě právních důvodů nikdy vyhověno. Podle žalobkyně však předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí v podstatě nijak nereflektuje na (rozkladovou) námitku žalobců ohledně bodu 19 rozsudku NSS, v němž se mj. uvádí, že „(s)právní orgány se v řešené věci problematikou klamavosti napadené ochranné známky ani jejím zápisem bez dobré víry přihlašovatele věcně nezabývaly (byť z důvodu, že neměly za prokázané autorství právního předchůdce žalobců). Kasační soud se proto bude komplexně věnovat pouze problematice neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv.“ Z bodu 19 rozsudku NSS tedy plyne, že NSS se v tomto rozsudku zabýval toliko problematikou neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv, když jasně uvedl, že ani správní orgán se jinými důvody návrhu na prohlášení neplatnosti nezabýval.

7. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítla, že argumentace předsedy Úřadu ohledně rozkladové námitky mířící na neprovedení důkazů se může vztahovat toliko k návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu porušení autorských práv, nikoliv však z důvodů dalších (např. z důvodu podání přihlášky v rozporu s dobrou vírou). Z tohoto důvodu (tj. z důvodu porušení autorských práv) sice může být bezpředmětné „posouzení otázek autorství napadené ochranné známky, aktivní legitimace k podání návrhu na prohlášení neplatnosti, udělení souhlasu autora, (ne)provedení důkazů zpochybňujících autorství a dotčení autorských práv uvedených mj. v rozhodnutích zrušených v rozsudku vydaném dne 22. 3. 2022 NSS v Brně“, avšak nemůže být bezpředmětné posouzení dalších otázek vztahujících se k návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky z jiných důvodů než je porušení autorských práv, a stejně tak nemůže být bezpředmětné provedení navržených důkazů (např. navržených výsledků), případně alespoň absentující objasnění žalovaného, jak se s návrhy důkazů vypořádal. Navržené důkazy se totiž nevztahovaly pouze ke vznesenému důvodu neplatnosti napadené ochranné známky spočívajícímu v porušení autorských práv, ale i k dalším navrhovateli uplatněným důvodům (nedobré víře, klamavosti).
8. Žalobkyně následně v žalobě parafrázovala ustanovení § 2, § 3 a § 7 správního řádu a konstatovala, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dopustil pochybení spočívajícího zejména v tom, že nedostatečně zjistil skutkový a právní stav věci, neprovedl navržené důkazy a ani se s nimi nijak nevypořádal a nezabýval se dalšími důvody návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky. Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav a napadené rozhodnutí trpí právními vadami, když nerespektuje znění zákona (zejména ustanovení § 2, § 3 a § 7 správního řádu).
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrval na tom, že v předchozím správním řízení nikterak nepochybil. Napadené rozhodnutí je podrobně a logicky odůvodněno a je v souladu se závazným právním názorem obsaženým v rozsudku NSS. K žalobní námitce, kterou je mu s odkazem na bod 19 rozsudku NSS vytýkáno, že se nezabýval námitkou uplatněnou již v návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky, a to absencí dobré víry, žalovaný uvedl, že z bodu 19 rozsudku NSS nikterak neplyne povinnost žalovaného přehodnotit právní kvalifikaci důvodu neplatnosti uvedeného v návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Z návrhu je zcela zřejmé, že žalobci se domáhali prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení autorských práv Mgr. J. R., resp. jejich autorských práv jako jeho právních nástupců. V bodě 29 a 30 návrhu sice vyjádřili přesvědčení, že podání přihlášky napadené ochranné známky bylo v rozporu s principy dobré víry, ale pouze z důvodu, že napadená ochranná známka podle nich obsahuje logo vytvořené jinou osobou bez jejího souhlasu a zápisem došlo k porušení autorských práv po Mgr. J. R., což potvrzují předloženými důkazními prostředky. Argumentace týkající se absence dobré víry a klamání odběratele tak byla uváděna pouze v souvislosti s dotčením autorských práv. Právní kvalifikace důvodu prohlášení neplatnosti ochranné známky vymezeného návrhem byla učiněna správně, a to s ohledem na materiální smysl uplatněného návrhu. Žalovaný dodal, že z bodu 41 rozsudku NSS vyplývá, že NSS považoval návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky za návrh podaný výlučně z důvodu dotčení autorských práv. Úřad i předseda Úřadu tak rozhodovali zcela v intencích návrhu v souladu se závazným právním názorem NSS. Vzhledem k důvodu neplatnosti uváděnému v návrhu nemohli

vykonstruovat jiný, ničím nepodložený důvod spočívající v údajném rozporu napadené ochranné známky s dobrou vírou či její klamavostí.

10. Ke druhé žalobní námitce ohledně nevypořádání se s důkazy navrženými k prokázání (dalších) uplatněných důvodů neplatnosti žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že byl při rozhodování vázán právním názorem NSS. Poukázal přitom na bod 41 rozsudku NSS, v němž je uvedeno: *„Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Jelikož se stěžovatelka ve svém návrhu domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv, žalovaný ze shora uvedených důvodů tento návrh zamítne podle § 32b odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho možný úspěch (srov. odst. [193] rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242)“*. Z tohoto důvodu žalovaný považoval další provádění důkazů nejen za bezpředmětné a ne hospodárné, ale i za odporující právnímu názoru NSS.
11. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé ze dne 3. 4. 2024 rovněž navrhla zamítnutí žaloby. Konstatovala, že žalobkyně rozsudek NSS interpretuje nesprávně, neboť z něj jasně vyplývá názor NSS, že žalobci se dovolávali neplatnosti napadené ochranné známky pouze z důvodu porušení údajných autorských práv, a to bez ohledu na skutečnost, že ve své právní argumentaci v návrhu odkazovali i na zákonná ustanovení týkající se klamání odběratele a absence dobré víry. To, že subsumpce skutečných důvodů tvrzené neplatnosti pod zákonná ustanovení náleží správnímu orgánu, uvedl NSS v bodě 19 rozsudku právě proto, že i když žalobci odkazovali na zákonná ustanovení o klamání odběratele a o absenci dobré víry, věcně byl správní orgán povinen subsumovat skutečné důvody tvrzené neplatnosti právě pod zákonné ustanovení týkající se porušení autorských práv. Tomu plně odpovídá i obsah návrhu ze dne 18. 7. 2014 na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Pokud jde o údajnou absenci dobré víry při podání přihlášky, navrhovatelé v bodu 29 návrhu ze dne 18.7.2014 uvedli pouze toto: *„Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že je i v rozporu s principy dobré víry podání přihlášky napadené ochranné známky obsahující logo vytvořené jinou osobou bez jejího souhlasu.“* Z toho plyne, že navrhovatelé i tvrzenou absenci dobré víry při podání přihlášky spojovali s údajným zásahem do autorských práv. Žalovaný tedy postupoval v napadeném rozhodnutí správně. Argumentace žalobkyně je nesprávná a ve své podstatě odporuje právním závěrům obsaženým v rozsudku NSS.
12. Pokud jde o druhou žalobní námitku týkající se neprovedení důkazů, respektive nevypořádání se s návrhem na jejich provedení, je dle osoby zúčastněné na řízení nezbytné upozornit na to, že tato námitka je v žalobě formulována naprosto obecně. Nejsou zde uvedeny žádné podrobnosti o tom, které důkazní návrhy má žalobkyně na mysli a z jakých důvodů byly vůbec důkazní návrhy předloženy (co jimi mělo být prokázáno). Již jen z tohoto důvodu je namístě tento žalobní bod zamítnout, neboť správní soud není povolán k tomu, aby za žalobkyni domýšlel možné důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. I pokud by se soud touto námitkou zabýval, platí, že s ohledem na přijatý právní závěr (tj. že z důvodu případného porušení autorských práv nelze napadenou ochrannou známku prohlásit za neplatnou) by bylo provádění jakýchkoli navržených důkazů správním orgánem (ať již první či druhé instance) zcela zbytečné.

13. Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 10. 2024 žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a setrval na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a závazným právním názorem vyjádřeným v bodě 41 rozsudku NSS. Osoba zúčastněná na řízení při jednání taktéž odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že se v dané věci jedná o interpretaci závěrů obsažených v rozsudku NSS. Žalobkyně tyto závěry interpretuje chybně; povinností žalovaného nebylo zabývat se absencí dobré víry při podání přihlášky napadené ochranné známky.
14. Soud při jednání zamítl důkazní návrhy žalobkyně uplatněné v žalobě, neboť se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu. Ze správního spisu soud při rozhodování ve věci samé obligatorně vychází, neboť jeho povinností je mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, má ve správním spise oporu [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. Obsahem správního spisu se v řízení před soudem nedokazuje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117 a ze dne 29. 6. 2011 č. j. 7 As 68/2011-75).
15. Žalobkyně ani její právní zástupce se k ústnímu jednání ve věci samé konanému dne 22. 10. 2024 nedostavili. Předvolání k tomuto ústnímu jednání bylo právnímu zástupci žalobkyně řádně doručeno dne 9. 9. 2024. Dne 17. 10. 2024 byla soudu doručena jednak omluva žalobkyně spojená s žádostí o odročení ústního jednání a dále podání právního zástupce žalobkyně, v němž tento omlouval svou neúčast na jednání s tím, že má ve stanoveném termínu „jiné povinnosti v Brně.“ Soud žádosti žalobkyně o odročení jednání nevyhověl. Žalobkyně totiž tvrzený důvod žádosti, tj. rekonvalescenci po onkologické operaci, kterou měla absolvovat dne 30. 9. 2024, zholá ničím nedoložila. I kdyby tak ale učinila a prostřednictvím svého zástupce doložila, že se v uváděném termínu skutečně podrobila operaci, nejednalo by se o včasnou žádost (k aspektu včasnosti omluvy účastníka viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014 č. j. 9 Ads 78/2014 – 37). Lze totiž důvodně předpokládat, že žalobkyně o termínu operace věděla v určitém předstihu, a pokud se nejednalo o banální zákrok, mohla očekávat, že bude vyžadovat dlouhodobou rekonvalescenci. V takovém případě mohla a měla, ať již sama nebo prostřednictvím svého zástupce, požádat soud o odročení jednání dříve než pouhých pět dnů před stanoveným termínem ústního jednání. Soud pro úplnost dodává, že omluva právního zástupce žalobce neobsahovala žádost o odročení ústního jednání, ani v ní nebyly uvedeny žádné důležité důvody, pro které jediné může být podle § 50 s.ř.s. ústní jednání odročeno.
16. Soud na okraj dodává, že za situace, kdy byly pro věc rozhodné otázky vyřešeny rozsudkem NSS a krajskému soudu, jenž je stejně jako žalovaný správní orgán vázán právním názorem NSS, po zrušení jeho původního rozhodnutí tak již v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení (k tomu viz níže), nemůže být konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobkyně vadou řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 14. 12. 2009 č. j. 5 Afs 112/2008 – 129, v němž NSS dospěl k obdobnému závěru při posouzení případu, kdy krajský soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání (a tedy v nepřítomnosti účastníků řízení), aniž by pro takový postup byly splněny podmínky zakotvené v § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

18. Podle § 32 odst. 1 ZOZ Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo přihláška nebyla podána v dobré víře.
19. Podle § 32 odst. 3 ZOZ Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.
20. Podle § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno.
21. Podle § 32b odst. 1 písm. c) ZOZ Úřad návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou zamítne, jestliže zápisem ochranné známky nedošlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv třetích osob uvedených v § 7.
22. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, 76 a 78 se použijí přiměřeně.
23. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
24. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Nelze přisvědčit žalobnímu tvrzení uplatněnému v prvním žalobním bodu, že předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí v podstatě nijak nerefletoval na rozkladovou námitku, v níž se navrhovatelé s poukazem na bod 19 rozsudku NSS domáhali posouzení dalších důvodů neplatnosti napadené ochranné známky uplatněných v jejich návrhu vedle důvodu spočívajícího v porušení autorských práv k předmětnému označení. Předseda Úřadu se touto rozkladovou námitkou zabýval (na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí), přičemž odkázal na závěry Úřadu formulované v prvostupňovém rozhodnutí, podle nichž z obsahu návrhu navrhovatelů nelze dovodit námitky z jiných důvodů zápisné nezpůsobilosti než je dotčení autorských práv k předmětnému označení. Protože se navrhovatelé domáhali prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou výhradně z titulu dotčení autorských práv, nebyl Úřad oprávněn posuzovat jiné důvody zápisné nezpůsobilosti. Předseda Úřadu se v napadeném rozhodnutí s těmito závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil a zároveň je označil za souladné se závazným právním názorem soudu vysloveným v bodě 41 rozsudku NSS, podle kterého se stěžovatelka (žalobkyně) domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv.
26. Soud má ve shodě s názorem žalovaného i osoby zúčastněné na řízení za to, že žalobkyně dezinterpretuje bod 19 rozsudku NSS. Bez ohledu na další závěry, jež jsou v rozsudku NSS formulovány naprosto jednoznačně, se z bodu 19 účelově pokouší dovodit, že obsahem návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou byly vedle důvodu spočívajícího v porušení autorských práv ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ i další

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

samostatně uplatněné důvody, a to absence dobré víry při podání přihlášky napadené ochranné známky a dále klamavost napadené ochranné známky, jimiž by se měl žalovaný v řízení o návrhu zabývat. Nic takového však z bodu 19 rozsudku NSS nevyplývá. Nosnou myšlenkou tohoto bodu je závěr NSS o povinnosti žalovaného správního orgánu kvalifikovat vznesené námitky (neplatnosti) s ohledem na jejich materiální smysl, nikoliv s ohledem na jejich formální označení, aby co nejlépe odpovídaly podstatě toho, v čem navrhovatelé neplatnost napadené ochranné známky spatřovali. NSS tento svůj závěr vyslovil v návaznosti na jemu bezprostředně předcházející konstatování, že navrhovatelé v návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky na podporu „výše uvedeného“ (míněno na podporu jimi tvrzeného rozporu napadené ochranné známky spočívajícího v užívání, resp. v zapsání označení ELTON bez souhlasu tvrzeného autora Mgr. R.) označovali i některá další ustanovení, a to konkrétně na § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. – klamání odběratele a § 4 písm. m) ZOZ – absence dobré víry. Následné konstatování NSS, že správní orgány se v řešené věci problematikou klamavosti napadené ochranné známky ani jejím zápisem bez dobré víry přihlašovatele věcně nezabývaly (což vedlo k tomu, že i NSS se věnoval pouze problematice neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv), nelze v žádném případě vnímat jako kritiku postupu žalovaného. NSS tímto konstatováním vyjádřil toliko skutečnost, že žalovaný v dané věci respektoval již zmíněnou povinnost kvalifikovat vznesené námitky neplatnosti s ohledem na jejich materiální smysl a podstatu návrhových tvrzení.

27. Městský soud v Praze nepochybuje o tom, že pokud by NSS považoval postup žalovaného spočívající v podřazení návrhových tvrzení toliko pod jediný důvod, jímž je porušení autorských práv ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ, jistě by to žalovanému vytkl. Žádná taková výtka však v rozsudku NSS obsažena není. Ba naopak, v bodě 41 téhož rozhodnutí, ve kterém je shrnut závazný právní názor soudu, jímž byl žalovaný v dalším řízení vázán, NSS výslovně a naprosto jednoznačně uvedl, že *„(ž)alovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Jelikož se stěžovatelka ve svém návrhu domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv, žalovaný ze shora uvedených důvodů tento návrh zamítne podle § 32b odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho možný úspěch (srov. odst. [193] rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242)“*. Z uvedené citace zřetelně plyne, že podle názoru NSS návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky obsahuje pouze jeden důvod namítané neplatnosti, jímž je dotčení autorských práv. Protože tento návrh opírající se o tento (jediný) důvod nemá naději na úspěch, uložil NSS žalovanému, aby v dalším řízení návrh bez dalšího zamítl. NSS by tak jistě neučinil, pokud by návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky obsahoval ještě další tvrzené důvody neplatnosti, které by bylo nutno v dalším řízení posoudit.
28. Žalovaný tedy při vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem (a rovněž v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS), jestliže v návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky s ohledem na jeho obsah identifikoval pouze jediný důvod namítané neplatnosti spočívající v dotčení autorských práv ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ a jinými (v návrhu neobsaženými důvody) se nezabýval. Žalovaný neměl jinou možnost než tento návrh zamítnout, neboť, řečeno slovy NSS, ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho

možný úspěch. Jakýkoliv jiný postup by byl ve zřejmém rozporu s výše citovaným závazným právním názorem NSS.

29. Vzhledem k tomu, že i druhý žalobní bod, ve kterém žalobkyně napadla zákonnost vypořádání její rozkladové námitky týkající se neprovedení navržených důkazů, vychází z mylné teze žalobkyně, že návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky obsahoval vedle dotčení autorských práv ještě další tvrzené důvody neplatnosti, považuje soud za zbytečné, aby se k němu blíže vyjadřoval – jeho nedůvodnost je zřejmá s ohledem na vypořádání předchozího žalobního bodu. Žalobkyni zkrátka nelze přisvědčit v tom, že navržené důkazy se nevztahovaly pouze k důvodu neplatnosti napadené ochranné známky spočívajícímu v porušení autorských práv, ale i k dalším navrhovateli uplatněným důvodům, tj. k nedobré víře a klamavosti. Důkazy navržené navrhovateli se mohly upínat pouze k tomu důvodu neplatnosti, který byl vtělen do návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Tímto důvodem ve skutečnosti bylo výlučně dotčení autorských práv ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ (viz výše). Protože návrh opírající se o tento (jediný) důvod neplatnosti nemohl uspět, jakékoliv provádění důkazů navržených za účelem prokázání tohoto návrhového důvodu by bylo nadbytečné a nehospodárné a žalovaný k němu oprávněně nepřikročil.
30. Lze uzavřít, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem, a respektoval tak zásadu zákonnosti zakotvenou v § 2 správního řádu. Řešení spočívající v zamítnutí návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou odpovídá okolnostem daného případu zevrubně popsáním v rozsudku NSS a je v souladu se závazným právním názorem NSS formulovaným ve zmíněném rozsudku. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z náležitě zjištěného stavu věci, jak mu ukládá § 3 správního řádu; s ohledem na to, že návrhový důvod neměl (jak je zřejmé z rozsudku NSS) naději na úspěch, nebylo zapotřebí provádět žádné další dokazování.
31. Soud pro úplnost uvádí, že ze žalobních tvrzení není patrné, v čem konkrétně žalobkyně shledává porušení § 7 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení; správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. Ze žalobních tvrzení nicméně ani náznakem neplyne, jakým způsobem měl žalovaný narušit rovnost postavení žalobkyně při uplatňování jejích procesních práv, nebo z čeho žalobkyně usuzuje, že vůči ní žalovaný nepostupoval nestranně. Prostá citace právní normy není způsobem žalobní námitkou (bodem) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., kterou by se soud mohl při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí zabývat.
32. Závěrem soud uvádí, že žalobkyně sice v žalobě deklarovala, že nepopírá a nerozporuje závaznost rozsudku NSS, ve skutečnosti tak ale činí, neboť žalobou se ve své podstatě domáhá přehodnocení závěrů obsažených v rozsudku NSS a usiluje o to, aby jejímu návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou bylo (z jiných jí tvrzených důvodů, které ovšem návrh neobsahuje) vyhověno, přestože NSS uložil žalovanému závazný pokyn, aby návrh zamítl. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Vázanost správního orgánu soudem vysloveným právním názorem plyne rovněž ze

samotného kasačního principu ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti. Jak konstatoval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č.j. 5 Afs 91/2012-41, „*jestliže krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, kterým je správní orgán vázán (a neshledal jím žalobní námitku důvodnou), znamená to, že správní orgán v navazujícím řízení nemůže posouzení této otázky změnit (vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu).*“ Totéž samozřejmě platí i pro právní názor vyslovený v rozsudku, jímž NSS v řízení o kasační stížnosti současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu sám rozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti. Takovým názorem kasačního soudu je pak vázán jak správní orgán v dalším průběhu správního řízení, tak i krajský soud v řízení o případné (další) žalobě proti nově vydanému rozhodnutí odvolacího správního orgánu v téže věci.

33. Poukázat lze též na usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, v němž rozšířený senát NSS na téma kasační závaznosti jednou vysloveného právního názoru konstatoval, že „*(n)erespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73)*“ (podtržení přidáno Městským soudem v Praze). Stejný závěr musí nutně platit i pro otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí správního orgánu samotným kasačním soudem – v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu lze u nich rovněž přezkoumávat pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem NSS a žádný další prostor pro polemiku ohledně jejich posouzení již neexistuje.
34. Pro rozhodnutí o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou bylo klíčové posouzení otázky, zda lze napadenou ochrannou známku prohlásit za neplatnou z důvodu dotčení autorských práv, což byl jediný důvod, o který se tento návrh opíral. Tato otázka byla pravomocně zodpovězena v rozsudku NSS. Žalobní námitky, které soud nutně vnímá jako projev nesouhlasu žalobkyně se závěry rozsudku NSS a snahu o jeho „překonání“, nejsou způsobilé zvrátit zákonnost napadeného rozhodnutí, která je dána již tím, že žalovaný při jeho vydání plně respektoval závazné závěry NSS včetně pokynu, jak má s návrhem v dalším řízení naložit. Nutno dodat, že těmito závěry je při rozhodování o žalobě v téže věci vázán také Městský soud v Praze a nemůže se od nich odchýlit. Další prostor pro polemiku o jejich správnosti zde již není. Žalovaný, byv vázán jasným příkazem k zamítnutí návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou obsaženým v bodu 41 rozsudku NSS, tedy v dané věci rozhodl v souladu se zákonem.
35. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.r.s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
36. Jelikož žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku

v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

37. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu